

GALAMB JÁNOS:

Vándor-úton

Kalász erdőn perzsel a nyár.
A kék légtben pacsirta száll,
— szépen szóló, kicsi madár! —
az éneke szíven talál...

Világít a nap az égen,
pipacs nyílik, leng a réten, —
búzavirág mesél nékem,
kalászos közt ringva kéken.

És én megyek egymagamban,
út porától megrakottan, —
a kezemben vándorbot van
és a szívem bús, hontalan...

Beborult az eged hazám!
Nincs már nekem földem, tanyám —
és a falum alkonyatán
meghalt szegény édesanyám...

Megyek, megyek egymagamban,
bús árnyékkal megrakottan, —
a kezemben vándorbot van
és az utam hajh, nyomtalan...

1942 nyarán